

ZALÁN TIBOR

Reménytelenek

(hangjáték)

Szereplők:

FÉRJ
FELESÉG
RENDŐR
SZOMSZÉD
KISLÁNY

4. nap

RENDŐR: Hé, maga! Alszik még?

FÉRJ: Mit! Mi az?

RENDŐR: Mióta van itt?

(szünet)

Teljesen elment az esze? Na, jöjjön ki végre ebből a kutyaólból! Beteg?

FÉRJ: Kicsoda? Én?

RENDŐR: Egészen fehér az arca. Roszszul néz ki.

FÉRJ: Tudnak már valamit?

RENDŐR: Nem tudunk semmit. Maga meg rendezi nekünk a műsort. Kerestük otthon, kerestük a munkahelyén...

KISLÁNY: *Ez itt az erdő? Az erdőben fák vannak? Apa, fák?*

FÉRJ: Mit akarnak még tőlem? Mindent elmondtam. Miért nem a gyereket keresik?

RENDŐR: Hogy mi mit csinálunk, az teljesen a mi dolgunk. Világos? Megmondaná, miért költözött ki ide?

FÉRJ: *Ne szaladj, ne szaladj, mert el fogsz esni!*

FÉRJ: Talán tilos? Itt kell lennie valahol...

KISLÁNY: *Mennyi virág van itt. Piros virágok, lila virágok.*

RENDŐR: Megtenné, hogy ismét leírná nekem azt a személyt?

FÉRJ: *Gyere, cirókáld meg apa arcát!*

FÉRJ: Ez újabb kihallgatás? Mondtam már, hogy a gyilkos...

RENDŐR: Megint a gyilkos kifejezést használja, pedig még az sem biztos, hogy bűntény történt.

KISLÁNY: *Apa, miért hoztunk magunkkal ásót?*

FÉRJ: A francba a maguk nagy óvatosságával! Negyedik napja, hogy eltűnt a gyermekem. Ellopták! S mit csinál a rendőrség? Nincs szagminta, nincs használható nyomuk, itt szédelegnek körülöttem, a pöcsüket vakargatják!

RENDŐR: Figyelmeztetem, hogy hivatalos közeget sérteget, s ezt a törvényt...

KISLÁNY: *Nézd, csiga! Az ott patak?*

FÉRJ: Tudja mit? Köpök a maguk rohadt törvényeire! Meg arra is, hogy hivatalos személy-e vagy sem. Csukjon le! Engem könnyebb elkapnia, mint a gyilkost.

RENDŐR: Ne használja a gyilkos kifejezést!

FÉRJ: *Te csak anyádnak tudsz nevetni – csak neki.*

FÉRJ: De használom! Az én gyermekemről van szó, nem a maga jogszabályairól, és szálljon le rólam végre! Hordja el magát a gumibotjával együtt!

KISLÁNY: *Itt sötét van. Jaj, itt sötét, Anyához akarok menni!*

RENDŐR: Maga mindig ilyen ellenszenves alak, vagy csak a szerencsétlenség vette el az eszét?

FÉRJ: Nem érdekel a véleménye.

FÉRJ: *Akarod, hogy az ölembe vegyelek?*

RENDŐR: Az sem érdekli, mi van a másik autó utasaival?

FÉRJ: Az sem.

RENDŐR: Meghalt a második személy is.

FÉRJ: Sajnálom őket, én mindent megtettem értük. A vizsgálat is megállapította, hogy nem vagyok hibás. Nem érdekel...

RENDŐR: Hol ült a gyerek az autóban?

FÉRJ: Mondtam már, hogy hátul.

RENDŐR: Milyen ruha volt rajta?

FÉRJ: Fehér ingruha... ilyen egybeszoknya... vagy mi a fene! Olyan volt benne, mint egy kis angyal, szelíd, aranyos... hé, várjon még! A feleségemnek elmondja, hogy...

RENDŐR: Kötelességünk. Ma hajnalban bejelentette, hogy ön eltűnt.

FÉRJ: Nem lehetne valahogy...

KISLÁNY: Mennyi virág...

RENDŐR: Nem. Jobb lenne, ha hazamenne. A tettes főleg nem fog visszajönni, ha maga itt sátorozik.

FÉRJ: Visszajönni? És ha el se ment?

KISLÁNY: Piros virágok, lila virágok...

RENDŐR: Jelen volt, amikor átvizsgáltuk az egész házat. Egy gombostűfej nem kerülhetett el a figyelmünket. És a kutyák? A szakértők? Talán a föld nyelte el?

FÉRJ: Nem a föld! Csak ő okosabb, mint maguk. Mint maguk ott mind, az összes rendőr. Jól mondják, hülye rendőrök.

RENDŐR: Ne provokáljon, maga a szememben csak egy pökhendi, üresfejű senki. Érti? A doktorátusával együtt. Még most is képtelen felfogni, hogy csak akkor kapja vissza a gyerekét, ha együttműködik velünk? Ha mindent elmond, újra meg újra.

FÉRJ: Mondd, hogy szeretsz! Hallani akarom! Mondd: apa, szeretlek!

KISLÁNY: Apa, félek...

FÉRJ: Mindent elmondtam. És ha maguk ennyire tutyimutyik, majd én megtalálom – egyedül.

RENDŐR: Lehet, hogy többen voltak.

FÉRJ: Lehetetlen.

RENDŐR: Mitől ilyen magabiztos?

FÉRJ: Megérezés. Apai megérezés.

KISLÁNY: Apa, ne légy mérges! Inkább adok puszit...

RENDŐR: És mit sugallnak még ezek az apai megérezések?

FÉRJ: Ha tudni akarja, az az érzésem, hogy már nincs életben.

RENDŐR: Kicsoda?

FÉRJ: A gyerekem. Meghalt. Mit bámul így rám? Van egy ilyen érzésem!

RENDŐR: Ezt csak így mondja? Ilyen nyugodtan?

FÉRJ: Látom a kezed, ahogy egy sötét üregből kinyúl felém.

FÉRJ: Nem érti ezt maga! Hagyjon békén, menjen el! Na, menjen már!

RENDŐR: Hamarosan látjuk egymást.

KISLÁNY: Apa, nagyon-nagyon félek – tőled!

FÉRJ: Hamarosan. Ezt sejtem én is. Most menjen el, a vizontlátásra.

FÉRJ: Kicsi bogaram, édes kicsi bogaram... Jó-e neked, most ott, ahol vagy? Vagy nagyon rossz? Kivel játszol? Mit eszel? Mit érzel? Mivel játszol? Nagyon rossz ott, ahol vagy? Vagy jó most neked. Kicsi bogaram, édes kicsi bogaram...

FÉRJ: Milyen pontosan emlékszem erre a férfirra! Ahogy a kapuhoz jön, riadt a tekintete, látja az út mellett fekvő vérző embereket. Hány éves lehetett? Harminc? Miért tűnt vajon tegnap idősebbnek? Farmer van rajta, kockás vászoning, teniszcipő, kicsit őszülő haj, bajusz, kékeszöld szem, kézen fogja Ágnes, ő meg, a mafla, megy vele, mintha az apjával menne! Eltűnnek a ház mögött. Fogja Ágnes kezét, bemennek. Nem mennek be a házba, ezt nem láttam, hogy bemennek, csak azt, hogy eltűnnek a ház mögött...

FÉRJ: Látom a kezedet... ahogy egy sötét üregből...

FÉRJ: Olyan, mintha én haltam volna meg. Vajon ez büntetésem valamiért? Lehet, hogy ő én voltam háromévesen. Háromévesen, ártatlanul, nemtelenül, szökén, kékeszöld szemmel – olyan lehettem háromévesen, mint ő... volt. Pont olyan, és olyan lenne, ő is olyan lenne, mint én, amikor megnő, pont olyan.

FÉRJ: kinyúl felém a kezed.

FELESEÉG: Fontos volt ide kijönnöd?

KISLÁNY: Apa, nagyon félek!

FÉRJ: Ki kellett jönnöm. Érzem, hogy itt van valahol, itt a megoldása ennek a kurva...

FELESEÉG: Nevetséges vagy a nyomozódsdi játékkal. Ne haragudj, tényleg. Ideges vagyok, ideges, természetesen ideges, ellopattad a gyermekemet!

FÉRJ: Mit csináltam?

KISLÁNY: Apa, most félek tőled...

FELESÉG: Ellopattad a gyerekeket. Hogyan mondjam másként? Két napja, sőt, három, hogy eltűnt a gyerek, te meg fogod magad, és mint egy indián, sátrat versz a ház előtt, ahol állítólag eltűnt Ágnes.

KISLÁNY: Adok pusztit inkább...

FÉRJ: Hogy érted azt, hogy állítólag?

FELESÉG: Ne szarakodjunk most a szavakkal! Mit gondolsz, csak úgy szó nélkül faképnél hagyhatsz ilyen helyzetben?

FÉRJ: Mit tudnánk egymásnak mondani?

FELESÉG: Mit?

KISLÁNY: Apa, ne légy mérges!

FÉRJ: Te bűnösnek tartasz, felelőtlennek, aki idegen emberre bízta a gyermekedet.

FELESÉG: Még mindig úgy gondolod, hogy nem tőled van a gyerek?

KISLÁNY: Apa, félek...

FÉRJ: Tudom, hogy tőlem van. Hasonlít rám. Olyan, amilyen én voltam kis-koromban.

FELESÉG: Gyere haza, szépen kérlek. Legalább most.

FÉRJ: Nem értem, miért éppen most kellene. Máskor fel sem tűnik neked, hogy napokig nem vagyok otthon. Le se szarsz, édesem!

FELESÉG: De most feltűnik! Megőrülök otthon egyedül.

FÉRJ: Én melletted is egyedül vagyok!

FELESÉG: Úristen, még ilyenkor is szvenvelegsz? Komolyan kezdem azt hinni, hogy nem vagy teljesen normális! A rendőrség?

FÉRJ: Mondd, hogy szeretlek, apa!

FÉRJ: Nem tud semmit. Miért is tudna? Ágnes nem létezett, csak nekünk tűnt úgy, hogy van. Egyszerű érzéki csalódás, felültünk a látszatnak, hogy ő van. Miközben nem is volt. Ágnes én voltam, háromévesen, és én most nem vagyok háromévesen soha többé – nem mindegy?

FELESÉG: Félek most tőled, eszelős vagy! Gyere haza, te is megnyugszol!

FÉRJ: Ha szeretnél...

FELESÉG: Értsd meg, ez nem az a pillanat...

KISLÁNY: Piros virágok, lila virágok...

FÉRJ: Persze, neked csak...

FELESÉG: A jóistenedet, miért nem veszed észre, most a gyerek a fontos! Ha megkerül, majd mindent megbeszélünk, hogy hogyan csináljuk tovább, együtt, külön, vagy...

FÉRJ: És ha nem kerül meg?

FELESÉG: Képtelenség. Mi történhetett volna veled?

KISLÁNY: Mennyi virág!

FÉRJ: Megölte, akire rábíztam.

FELESÉG: Ezt soha többé ne mondd!

FÉRJ: Jó, soha többet. Ez meg mit akar?

FELESÉG: Nem ez volt... aki elrabolta Ágnes?

FÉRJ: Ez a szarházi? Hülye vagy? És mi az, hogy elrabolta?

SZOMSZÉD: Jó napot kívánok!

FELESÉG: Jó napot!

FÉRJ: Maga kicsoda?

SZOMSZÉD: Itt lakom a következő házban. Amikor a karambol történt, nem voltam itthon. A rendőrök mondták, hogy maga ült a Zsiguliban. Pokoli szerencséje volt. Halalom, hogy amazok közül kettő is...

FÉRJ: Akarod, hogy az ölembé vegyelek?

FÉRJ: Azért jött, hogy ezt elmondja neked?

SZOMSZÉD: Nem, bocsánat, csak gondoltam, hátha. Mondják a rendőrök, hogy eltűnt a gyerekük.

FELESÉG: Tud valamit?

SZOMSZÉD: Nem. Csak hátha tudok segíteni...

FÉRJ: Mit akar maga segíteni? Kinek akar maga segíteni? Menjen maga a bűdös kurva anyjába segíteni, hülye kíváncsi paraszt! Ott segítsen, az anyja picájában. Érti?

SZOMSZÉD: Elnézést.

FELESÉG: Bocsásson meg a férjemnek! A helyzet...

KISLÁNY: Anyához akarok menni!

FÉRJ: Te is tűnj el a bűdös francba! Na, mit bámulsz?

FELESÉG: Szégyelld magad!

SZOMSZÉD: Megértem az állapotát. Nem is akarom tovább zavarni magukat.

FÉRJ: Bocsánat, ha durva voltam! Szóval, nem a legjobb az idegeim.

KISLÁNY: Itt sötét van.

SZOMSZÉD: Kiköltözött?

FÉRJ: Ki.

SZOMSZÉD: Van ebben a dologban valami különös!

FÉRJ: Ha maga mondja!

SZOMSZÉD: Nem értem azt az idegen férfit, akire a gyereket rábízta.

FÉRJ: Mit kéne rajta értenie?

KISLÁNY: Jaj, itt sötét van!

SZOMSZÉD: Hát, hogyan került a házba? Mert, kérem, ezt a házat nem lakja már évek óta senki. S ha ide valaki jön, azt mi csak-csak észrevesszük.

FÉRJ: Lehetett csavargó is.

SZOMSZÉD: Úgy nézett ki? Maga látta!

FÉRJ: Mi az, öreg, csak nem vallatni jött maga is?

SZOMSZÉD: Egyszerűen nem értem. Nem látta senki idejönni. Elmenni sem látták a kislányával együtt.

FÉRJ: Arról én nem tehetek.

FELESÉG: Ki lakott itt azelőtt?

SZOMSZÉD: Egy öregasszony. De van annak már két éve is, hogy meghalt szegény.

FÉRJ: Eleget beszélgettünk, mehetne a dolgára.

FÉRJ: Te csak anyádnak tudsz nevetni.

SZOMSZÉD: Hát, nagyon kívánom, hogy találják meg a gyermekét.

FELESÉG: Mi is nagyon szeretnék.

SZOMSZÉD: Minden jól!

FELESÉG: Viszontlátásra!

FÉRJ: Magának is minden jól! Te is elmész?

FELESÉG: Megyek. Csak szeretném...

FÉRJ: Ne szeresd! Nekem itt kell maradnom.

FÉRJ: Csak neki...

FELESÉG: És ha nem lesz meg a gyerekek?

FÉRJ: Meg fogják találni. Addig itt maradok. Nem mehetek haza.

FÉRJ: Hideg van, Ágnes? Mondd meg apának! Mondd, ha fázol! Elgémberedett a kis lábad, ugye? Nem piszkoltad össze a szép ruhádat? S a torkod sem fáj már? Nagyon kell vigyázni, nagyon, nagyon, nagyon. Látod, összerugdostad a cipőd orrát. Jól van, ne sírj, majd veszünk egy másikat. Kék kiscipellőket kapsz apától, azokban te leszel a legszebb kislány. Nyisd ki a szemedet, hallod, csak nyisd ki a szemedet! Kérlek... Ágnes, azonnal nyisd ki a szemed! Hallod, mit mondtam?

Egy pillanatra, még egy pillanatra! Csak egyetlen pillanatra...

FÉRJ: Megint maga az? Mit akar?

SZOMSZÉD: Sötétedik, hűvösek errefelé az éjszakák. Ha akarja, nálam meg is alhat.

FÉRJ: Köszönöm, de van hálózsákom. Különben sem akarok aludni, figyelek.

SZOMSZÉD: Nem lesz. Majd meglátja, kérem, nem lesz itt semmifajta mozgás.

FÉRJ: Miből gondolja?

SZOMSZÉD: Ki mozogna, jó uram? Az az ember lehet, nem is létezik.

FÉRJ: Nem létezik?

SZOMSZÉD: Szerintem maga csak fantáziál. Már megbocsásson!

FÉRJ: Ezt szíveskedjék megmagyarázni!

SZOMSZÉD: Pontosan én sem tudom. De úgy gondolom, a karambolnál megüthette a fejét, és szóval, hát most rosszul emlékezik. Csak úgy kitalál dolgokat.

KISLÁNY: Az ott...

FÉRJ: Tegyük fel, hogy így van! És a gyerekek? Arra is csak emlékezem? Hogyan tűnt el a helyszínről?

SZOMSZÉD: Na, látja, ha tényleg itt volt, nehéz volt eltüntetni.

FÉRJ: Hogy jön maga ahhoz, hogy kértelkedik a szavaimban?

SZOMSZÉD: Csak azt akarom mondani, hogy a kislányt senki sem látta, ugye. A másik autó utasai ájultak voltak, ők sem láthatták. Szomszédok nem voltak, akik igazolhatnák, hogy magával volt a gyerek. Tökéletes alibi... meg nem is!

KISLÁNY: Nézd, csiga!

FÉRJ: Ha nem velem, akkor vajon hol volt?

SZOMSZÉD: Azt nem tudom. Úgy lehet, már előbb eltűnt, vagy eltüntették. Eltüntette... valaki.

FÉRJ: Takarodjék! Most rögtön takarodjék innen, mert isten bizony...

FÉRJ: Látod, vettünk vattacukrot neked, kicsi bogaram. Meleg volt az ösvényen, s a fák között úgy kergetőztünk, mint a gyerekek. Mint két gyerek. Hát nem különös? És elestél! Mondtam, hogy ne szaladj annyira! Nézd meg, milyen földes a ruhád! Mit fogunk anyádnak mondani, ha hazavisz-

lek? Velem fog üvöltöni az az örült is. Hogy nem tudok vigyázni rád. Neked meg azt mondja, olyan hülye vagy máris, mint az apád. Pedig csak hároméves vagy. Na jó, ne picsogj, nem lesz semmi baj. Majd én megvédelek. Apa megvéd, ne félj! Miért húzódsz el tőlem? Adj egy puszit! Légy szíves, kérlek, na, adj, ide az arcomra! Miért nem? Nem szereted apád? Nem szereted az apádat!

RENDŐR: Van elemlámpája?

FÉRJ: Nincs. De nincs is rá szükségem. Van már újabb hír?

FÉRJ: *Menj játszani!*

RENDŐR: Újabb? Eddig semmilyen hírnünk nem volt a kislányáról.

FÉRJ: Igaz, igen. Szóval, nincs.

RENDŐR: Nincs. De ma már benne van a képe minden újságban.

FÉRJ: Minek? Lesz egy csomó fontoskodó hülye, aki emlékezni fog majd arra, hogy látott egy férfit és egy kislányt, de gondoljon bele, hány férfi vezet kézen fogva kislányokat ezen a világon!

RENDŐR: Minden bejelentést ki fogunk vizsgálni.

FÉRJ: Csak vizsgálják!

RENDŐR: Minket is az érdekel, hogy magukat hol látták együtt utoljára, és mikor. Elvégre maga látta utoljára élve a gyereket. A másik autó utasai közül csak egy maradt életben, de ő sem kihallgatható.

FÉRJ: *Ne törődj azzal az ásóval!*

FÉRJ: És az az idegen?

KISLÁNY: *Apa, miért hoztunk magunkkal ásót?*

RENDŐR: Ha van idegen.

FÉRJ: Ezt meg hogy érti?

RENDŐR: Nézze, a gyereket magán kívül senki sem látta a baleset előtti, utáni órákban. Nem zárhatjuk ki azt a feltételezést sem, hogy a gyerekek nem volt a kocsiban a baleset idején.

FÉRJ: Hát hol volt?

RENDŐR: Ne idegeskedjen, ezek csak feltevések, melyeket remélhetőleg meg fog cáfolni a nyomozás.

FÉRJ: Miféle nyomozás? Semmiféle nyomuk nincs. Várnak valamire, hirdetéseket tesznek közzé az újságokban. Egyáltalán, ha az az ürge nem jelentkezik....

FÉRJ: *Gyere, cirókáld meg apa arcát!*

RENDŐR: Látja, ez nekünk is furcsa. Mondjuk, ha maga komolyan hinne abban, hogy jelentkezni fog az embere – például azért, hogy megfenyegesse, esetleg megszarolja –, szóval, akkor most otthon ülne a telefonja mellett, és percenként szaladna le a postaládához.

KISLÁNY: *Mennyi virág van itt...*

FÉRJ: Sajnos, jó uram, ez nem film. Ki akarhatna engem megszarolni? Csakis egy örült!

RENDŐR: A normális emberek ritkán szokták eltüntetni mások gyerekeit.

FÉRJ: Tehát mégis elhiszi, hogy volt egy ember, akire rábíztam a gyereket, amíg a sérülteket bevittem a városi kórházba?

RENDŐR: Az teljesen mindegy, hogy mit hiszek. Várjon! Ez az autó érttem jött. Talán tudnak valamit.

KISLÁNY: *Piros virágok, lila virágok.*

FÉRJ: *Milyen nagy béke van ebben a tájban! Vajon miért nem jártunk együtt sátorozni, kempingezni? Most bent szuszognál egy kis hálózásokban, én meg innám a pálinkát, bámulnám a csillagokat, meg... tudod... Ne szaladj!*

RENDŐR: Vannak fejlemények!

FÉRJ: Na, mondja már! Találtak valamit?

RENDŐR: Igen. Találtak. Sajnos.

FÉRJ: *Ne szaladj...*

FÉRJ: Mit találtak? Hol?

FÉRJ: *El fogsz esni!*

RENDŐR: A lányát találták meg, uram.

FÉRJ: És... és?

RENDŐR: Legyen erős, kérem! Amit mondanom kell... jobb lenne, ha most leülne! Amit mondani akarok... legyen erős, nagyon erős, kérem, nagyon!

KISLÁNY: *Apa, fák! Az erdőben fák vannak. Ez itt az erdő.*

3. nap

FELESÉG: Nem tudok aludni.

FÉRJ: Vegyél be altatót!

FELESÉG: Az sem segít.

FÉRJ: Kérlek, ne kezdj el megint sírni!

FELESÉG: Ne aggódj! Már sírni sem tudok.

KISLÁNY: Apa, lehúzhatom az ablakot?

FÉRJ: Ne, ne kapcsold be a rádiót!

FELESÉG: Híreket mondanak. Hátha bementik Ágnes is.

FÉRJ: Elér bennünket a világhír. Már csak át kell repülnöm az óceánt, és olyan leszek, mint Lindberg.

FELESÉG: Legalább most ne legyél cinikus!

FÉRJ: Nézd, hogy szaladnak mellettünk a villanypóznák!

FÉRJ: Most ne, az ég szerelmére kérlek! Századszor hallom tegnap óta. Miért nem kérdezed meg, hogy mi lesz velünk? Mi lesz az autóval? Meg kérdezd meg, mit főzök ebédre, küldj le a közértbe, feltétlenül hozzak vöröshagymát, meg igyekezzek citromos patront is szerezni.

KISLÁNY: Apa, tehenek! Sok két tehén. Kettő, három, négy, tizenhat, tizenhárom...

FELESÉG: Olyan üres a szobája.

FÉRJ: Tudom. Én is érzem. Már be se merek lépni.

FELESÉG: Miért nekem mondd ezt most?

FÉRJ: Figyeld ezt a nagy kanyart, kisöreg! Kapaszkodj!

FÉRJ: Kinek mondjam? Kinek mondjam, ha nem neked? Rendben van, nem fogok megszólalni többet!

(hosszú csönd)

FÉRJ: Van még itthon valami ital?

KISLÁNY: Apa, álmos vagyok. Lefekhetek a hátsó ülésen?

FELESÉG: Legalább most ne! Tudod mit, menj a francba, le a kocsmába, idd magadat szarrá, aztán gyere föl, dögölj le, ne törődj azzal, hogy mi történik körülöttem!

FÉRJ: Az lenne a legjobb. A legokosabb.

FÉRJ: Nem zavar a rádió? Vagy már alszol?

FELESÉG: Legszívesebben én is azt tenném.

FÉRJ: Tegyük meg! Menjünk le a kocsmába, igyunk valamit, rúgjunk be, aztán bújjunk ágyba, csináljunk egy másik gyereket!

FELESÉG: Nem kell neked lemenned ahhoz, hogy undorító és közönséges légy.

KISLÁNY: Apa, hol a Marci mackóm? Otthon felejtettük anyánál?

FÉRJ: Én nem lehetek ideges?

FELESÉG: Nem látszik, hogy annyira izgatna az eset.

FÉRJ: Azért, mert nem sikoltozom, nem csinálom a balhét? Valakinek észten kell lennie kettőnk közül.

KISLÁNY: Fújja a kezemet a szél!

FELESÉG: Mi volt az utolsó szava?

FÉRJ: Nézd, mekkora hegyek!

FÉRJ: Az utolsó szava? Természetesen végrendelkezett. Azt mondta, hogy az összes játékát és az összes pusziját rád hagyja. Csak rád, egyedül terád.

FELESÉG: Most azt hiszed, nagyon vicces vagy, mi? A fene nagy hidegvérred mögül kibújta a kicsinyességed. Az a bajod, hogy nem téged szeretett jobban.

KISLÁNY: Apa, ez itt már a Balaton?

FÉRJ: Tévedsz. Hiába neveltetted ellem, tudom, hogy szeretted, nagyon szeretted. Csak én nem gügyögtem folyton hozzá.

KISLÁNY: Apa...

FELESÉG: Én persze gügyögtem! Nem, kedvesem, te is „gügyögtél” volna, ha ki tudnád mutatni az érzelmeidet. De te erre képtelen vagy. Velem szemben sem tudsz természetes lenni. Neked az a fontos, hogy ne ess ki a szerepedből. Te vagy a férfi, aki józan, hűvös, akit szeretni kell, akire föl kell nézni.

FÉRJ: Meg tudnád mondani, miért marjuk egymást? Ahelyett, hogy...

KISLÁNY: Apa, vegyünk fagyaltot!

FELESÉG: Csinálnánk egy másik gyereket, ahogy az előbb mondtad.

FÉRJ: Veled már viccelni sem lehet.

FELESÉG: De, lehet. Bár én hülye vagyok, és nincs humorérzésem. Valóban, a legalkalmasabb időt választottad a viccelődéshez.

KISLÁNY: Apa, vegyünk nyalókát!

FÉRJ: Na végre, a célnál vagyunk. Én nem tudok még viccelni sem. Nem tudom megválasztani az időpontot, képtelen vagyok eldönteni, mikor kinek. Én még a feleségemmel sem...

FELESÉG: Szegény mártír, akit nem ért meg senki.

FÉRJ: De, valaki megértett. Ágnes.

FELESÉG: Neki könnyű volt.

FÉRJ: Te, észrevetted, hogy múlt időben beszélünk róla?

KISLÁNY: *Apa, üljünk fel a körhintára!*

FELESÉG: Te kezdted a múlt időt. Te kezdted!

FÉRJ: Hát persze. Ki is kezdhetne volna kettőnk közül! Mégiscsak lemegek meginni valamit.

FELESÉG: Ne feledkezz meg a pincérlányról se, ha lemegy.

FÉRJ: Mit akarsz a pincérlánnyal?

FELESÉG: Ne add az ártatlant! Ha megittad a sörödet, ne felejtse el megbaszni a sörösládák között hátul a raktárban, ahogy szoktad – benne van a cebben. Mert az jót tesz az idegeidnek, hiszen mellettem úgyis teljesen tönkremennek.

FÉRJ: *A kezedet látom, ahogy kinyúl a sötét vízből, felém nyúl...*

FÉRJ: Hogy miért nem öltelek már meg!

FELESÉG: Se gyerek, se feleség. Ez lenne a neked való szituáció. Nem?

FÉRJ: Ha keresnek, lent vagyok a vendéglőben.

KISLÁNY: *Apa, olyan jó, hogy kirándulunk!*

FELESÉG: Ki keresne?

FÉRJ: A rendőrség.

FELESÉG: Ha lehet, ne idd le magad túlságosan!

FÉRJ: Csak nem félt az én egyetlen feleségedem?

KISLÁNY: *Apa, olyan szép a napocska...*

FELESÉG: Nem akarsz bemenni a kórházba?

KISLÁNY: *Apa, én téged nagyon szeretlek!*

FÉRJ: Nem. Minek mennék? Gondold meg, ott ülnek sorban a családtagok. S megjelenik a szánakozó gyilkos! Esetleg részvéteimet nyilvánítom a családtagoknak, az árváknak, az özvegyeknek...

FELESÉG: Nem vagy gyilkos. Ne túlozz!

FÉRJ: *A kezedet látom, a kezedet!*

FÉRJ: Jó ezt hallani. Remélem, elmondod még néhányszor!

FÉRJ: *Milyen különös, nem emlékszem az arcodra. Tegnap még pontosan emlékeztem, milyen*

voltál. Mi is mondtam a rendőrségen? Ősz volt a hajad? Bajuszod volt és szakállad? Kockás zakóban voltál és fekete nadrágban. Még a cipődre is emlékeztem. Fekete lakkcipő volt a lábodon. De most miért nem emlékszem? És emlékeztem rá, ahogy megfogod Ágnes kezét, elindultok a házba befelé. Nem emlékszem, nem tudok emlékezni! Pontosabban, nem tudom felidézni magamban az arcodat. Azt mondtam, még a nagy, barna szemeidre is emlékszem. Nem látlak! Homályos figura vagy ma reggel óta, olyan, amilyen mindenki lehet. Egy azonosításkor meg sem ismernélek. És a legszörnyűbb, hogy Ágnes sem látom melletted, mintha nem vezettél volna kézen fogva senkit. Pokoli érzés. Ködkép lett belőled. Magas voltál, sovány, kisportolt? Vagy alacsony, szuszogós, izzadó, kövér? Nincsenek vonásaid. Veled volt a gyerek? Hová vitted, hová tetted? Vagy el sem vitted? De akkor hol van? Őket meg tisztán látom, mindent tisztán látok, amíg rád nem kerül a sor. A kanyarból kifordulnak kék Skodával, fékeznek, de már hiába, középen kapom el az autójukat... nekicsapódom a műszerfalnak... aztán látom, hogy a Skoda ajtaja nyitva, az oldala tropára ment... egyik kint fekszik az út mellett, tiszta vér, az autóban semmi mozgás, a vezető lóg ki a szétrobbant szélvédő véres nyílásán... és Ágnes mit csinált? Mit csinált akkor Ágnes? Nem látom, nem emlékszem, mit csinált.

FELESÉG: Sokat ittál?

FÉRJ: Nem. Nem volt kedvem inni.

FÉRJ: *A kezedet...*

FELESÉG: Látszik rajtad! Legalább másfél óra lent vagy.

FÉRJ: Jártam egyet. Aludtál?

FÉRJ: *A kezedet látom...*

FELESÉG: Mondtam, hogy nem tudok aludni.

FÉRJ: Ki fogsz készülni.

FELESÉG: Az a legkevesebb, hogy kikészülök. Most sokkal fontosabb dolgok vannak.

KISLÁNY: *Nagyon szeretlek, apa!*

FÉRJ: Már megint a most! Máskor nincsenek fontos dolgok?

FELESÉG: Keresett a rendőrség.

FÉRJ: Itt jártak, míg lent voltam?

FELESÉG: Nem, telefonon kerestek. Mondtam, hogy délután jöjjenek.

FÉRJ: Hála istennek. Más sem teszek két napja, mint elmondom ugyanazt százszor, aztán kezdődik elölről.

KISLÁNY: Olyan szép a napocska, apa...

FELESÉG: Meg sem kérdezed, tudnak-e valamit?

FÉRJ: Miért, tudnak már valamit?

FELESÉG: Semmit sem tudnak.

FÉRJ: Gondoltam. De én tudok valamit.

KISLÁNY: Olyan jó, hogy kirándulunk, apa...

FELESÉG: Vajon mit?

FÉRJ: Hogy a gyerek...

FELESÉG: Hogy a gyerek...

FÉRJ: Nézd, erről már beszéltünk egymással. Tudom, hogy a gyerek nem az enyém.

FELESÉG: Akkor kié? Ki az úristen csinálta?

FÉRJ: Ezt neked jobban kell tudnod!

FELESÉG: Miért kezdted előlről? Mondtam már, hogy a gyerek a tied. Kié lenne?

KISLÁNY: Apa, vegyünk fagyaltot!

FÉRJ: Akivel összekalapáltad! Lehet, hogy hülyének nézel, de nem vagyok teljesen az! Azt hiszed, nem tudom, hogy fúvel-fával összefekszel?

FELESÉG: Tudod mit? Megérdemelnéd! És lehet, hogy meg is teszem, amint a gyerek megkerül.

FÉRJ: Nagy halakat fogunk...

FÉRJ: Miért nem mindjárt most? Attól még nem kerül elő, hogy te önmegettartóztatod magadat.

FÉRJ: Látunk vitorlásokat.

FELESÉG: Hagyj engem a marhasággal! Megalázónak tartom, hogy bizonygatnom kell az ártatlanságomat.

KISLÁNY: Ez itt a Balaton, apa.

FÉRJ: Éppen te vagy az ártatlan! Te meg az ártatlanság! Mutogatni kellene!

FELESÉG: Nem szégyelled magad? Még ilyenkor is gyűlölködsz? Elveszítetted a gyerekünket!

FÉRJ: A gyerekedet.

FELESÉG: Mi az, egyszeriben nem válalod Ágneszt?

FÉRJ: De, elvállalom. Fölnevelem az apja helyett. Mintha az enyém lenne.

FELESÉG: Hogy gyűlöllek ilyenkor! Iszol és ocsmány vagy, közönséges, agresszív, buta...

FÉRJ: Elég hamar kifogytál az érveidből.

FELESÉG: Te nemcsak engem gyűlölted, hanem a gyerekedet is!

FÉRJ: Neked elment az eszed!

FÉRJ: Mekkora hegyek, nézd!

FELESÉG: Nem, dehogy. Te találtad ki magadnak azt, hogy nem a tiéd Ágnes, és ezért gyűlölted. Őt is. Egy jó szavad nem volt hozzá. Hányszor megütötted!

FÉRJ: Úgy van, én voltam a gonosz, rossz apa, aki veri a gyereket. Hát nem! Csak azt nem akartam, hogy olyan ringyó legyen belőle, amilyen te vagy.

FELESÉG: Milyen ember vagy te! Gyálazol engem, rendben van – persze, nincs rendben. De egy hároméves kisgyereket azért ütsz meg, mert előre féltékeny vagy rá!

FÉRJ: Rád sem vagyok féltékeny. Érdekel is engem, hogy mit csinálsz! Örültek vagyunk. Nem lehetne, hogy marakodás helyett szeressük egymást?

KISLÁNY: Fújja a kezemet a szél!

FELESÉG: Én nem tudlak szeretni. Ha más lennél...

FÉRJ: Én ilyen vagyok. A gyerek is ezt érezte. Megérezte, hogy nem szeretsz. És úgy hitte, neki sem kell akkor szeretnie engem.

FELESÉG: Miket beszélsz be magadnak! Hogy tudna egy ekkora gyerek dönteni abban, hogy kit szeret? Azt sem tudja, mi az a szeretet.

FÉRJ: Jobban tudja, mint te.

FELESÉG: Ne nyúlj hozzám!

FÉRJ: Felém nyúl sötét vízből a kezéd...

FÉRJ: Ne félj, nem bántalak! Soha nem ütöttem meg.

FÉRJ: A kezedet látom.

FELESÉG: Fáradt vagyok.

FÉRJ: Én abbahagytam

FELESÉG: Már fél három. Jöhetnének!

FÉRJ: A rendőrök?

FELESÉG: Azok.

KISLÁNY: Apa, ülünk fel a körhintára!

FÉRJ: Szeretnéd már látni, ahogy bilincsbe verve kivisznek az ajtón.

FELESÉG: Veled nem lehet beszélni... sem.

FÉRJ: Nem lehet. Eltűnt a gyerekem.

FELESÉG: Az előbb még csak az enyém tűnt el.

KISLÁNY: Apa, vegyünk nyalókat!

FÉRJ: A gyerek az enyém. Akkor is, ha mástól van.

FELESÉG: Miért nem mentem el veletek!

FÉRJ: Mert fontosabb volt kozmetikushoz menned!

FELESÉG: Tudhattam én előre, mi fog történni?

FÉRJ: Gyönyörűen kisminkeltek. Legalább tíz évet fiatalodtál. Ha nem ismernélek, még beléd szeretnék.

FELESÉG: Nem, köszönöm. Elég volt abból egyszer.

KISLÁNY: Apa, álmos vagyok. Lefekszem a hátsó ülésen...

FÉRJ: Nyugodj meg, nem fogom ezt sokáig csinálni.

FELESÉG: Előbb is eszedbe juthatott volna.

FÉRJ: Légy erős, eszembe jutott. Csak hülye voltam. Még a gyerek előtt el kellett volna mennem.

FELESÉG: De nem mentél!

FÉRJ: A nagy kanyart...

FÉRJ: Nem fázol?

FELESÉG: Inkább melegem van.

KISLÁNY: Apa, tehenek!

FÉRJ: Ne haragudj!

FELESÉG: Hagyd ezeket.

FÉRJ: Mit csinálunk?

FELESÉG: Várunk. Majd csak lesz valami.

KISLÁNY: Tizenhárom, tizenhat, négy, három, kettő...

FÉRJ: Mi lenne? A rendőrség az életben nem fogja megtalálni Ágnest.

FELESÉG: Hogyan bízhattad rá egy ismeretlen emberre a gyereket?

KISLÁNY: Sok két tehen.

FÉRJ: Te mit csináltál volna? Teljesen elhagyott helyen vagy, ájult és véres, halott emberek az út mellett, akiknek az autójába te rohantál bele. El kellett őket vinnem a városi kórházba. A gyerek amúgy is majdnem szörnyethalt az ijedségtől. Még tegyem be mellé a kocsiba azt a három húscsapatot? Persze, hogy megkértem azt az embert,

amikor kijött a kapuba, hogy hadd hagyjam nála Ágnest, amíg megfordulok a kórházból. Most miért hallgatsz?

KISLÁNY: Nézd, szaladnak mellettünk a villanypóznák! Apa, lehúzhatom az ablakot?

FELESÉG: Várok.

FÉRJ: Mire vársz?

FELESÉG: Nem tudom, várok.

FÉRJ: Hányszor eszembe jut, ahogy kiszállsz az autóból! Szabad aludni? Rögtön ezt kérdezted. Az erdőben homály van már, esteledik. Rögtön ezt kérdezted. Hűvös a levegő, vedd magadra a pulóveredet! Jól van, megyünk anyához – nemsokára. Még barangolunk egy kicsit. Akarsz a nyakamba ülni? Pacizunk egy kicsit. Miért nem? Miért mindig haza, mindig „anyához akarok menni”, miért? Akarj velem maradni! Ugye, jó itt? Kár, hogy nem hoztunk magunkkal labdát! Gyere, bemegyünk a sűrűbe. Itt nem igazán érdekes. Az ösvényen anynyian járnak! Ne félj, nem fogja összecsipkedni a lábadat a csalán. Csak gyere utánam! Ha szépen jössz, nemsokára megyünk anyához. Ennek az útnak a végén már vár anya, siess!

FELESÉG: Csöngettek.

FÉRJ: Hallottam. Kinyitod?

FELESÉG: Persze. Kinyitom

RENDŐR: Jó napot kívánok!

FÉRJ: Jó napot! Mondjon valami biztatót!

RENDŐR: Biztatót, azt nem tudok.

FELESÉG: Semmi nyom?

RENDŐR: Egyelőre semmi. Az ön tanúvallomására kell alapoznunk mindent. Feltúrtuk az egész környéket, bűvárokkal átvizsgáltuk a közeli két tavat. Semmi. Se szagnyom, se egy tárgy, hajszál, ujjlenyomat.

KISLÁNY: Apa, lehúzhatom az ablakot?

FÉRJ: Tökéletes bűntény.

FELESÉG: Nincs tökéletes bűntény.

KISLÁNY: Nézd, hogy szaladnak a fák!

RENDŐR: A feleségének igaza van. Előbb-utóbb minden tettes elkövet valamilyen hibát. Leggyakrabban azt, hogy túlbiztosítja magát.

FÉRJ: Ez azt jelenti, hogy várunk.

RENDŐR: Keresünk és várunk.

FÉRJ: És maguk is tőlem várnak valamit.

KISLÁNY: Nézd, villanypóznák...

FELESÉG: Te láttad utoljára életben Ágnest. Mindenre emlékezned kell!

FÉRJ: Mindenre emlékszem, és mindent el is mondtam.

RENDŐR: Rengeteg apró mozzanat kiesik az ember fejéből. Holott, éppen ezekre támaszkodva kerülhetnénk közelebb a... szóval, bűnügyhöz, mondjuk ki végre, semmi okunk, hogy ne erre gondoljunk. Például, dohányzott az az ember?

KISLÁNY: *Apa, tehének!*

FÉRJ: Akkor nem. Ott... nem tudom.

RENDŐR: Nem furcsállja, asszonyom, hogy a kislány szó nélkül elmegy egy idegennel, bemegy egy idegen házba?

KISLÁNY: *Sok két tehén.*

FELESÉG: Mondtam én is a férjemnek, hogy ez nem fér a fejembe.

KISLÁNY: *Kettő, három, négy, tizenhat, tizenhárom...*

FÉRJ: Jó neked, hogy csak ez az egy mozzanat!

FELESÉG: Ne szakíts folyton félbe! Szóval, Ágnes nagyon barátságos, aranyos kislány, de mindenkitől fél, még a rokonoktól is, ha hosszabb ideig nem látja őket.

FÉRJ: Ott más volt a helyzet, nyilván a trauma hatása is benne volt.

FÉRJ: *Figyeld csak ezt a kanyart, kisöreg!*

RENDŐR: Elképzelhető. Nem volt semmi furcsa az idegenen?

FÉRJ: Mondtam már, hogy nem.

RENDŐR: Nem volt túlságosan negédes?

FÉRJ: Értem már, hova akar kilyukadni. Hogy nem volt-e cukrosbácsi-külseje. Gondolja, akkor nála hagytam volna a kölyköt?

FÉRJ: *Kapaszkodj!*

FELESÉG: Van magának gyereke?

RENDŐR: Igen, asszonyom, két fiam van.

FELESÉG: Képzeld el, ha elrabolják őket.

KISLÁNY: *Apa, álmos vagyok!*

FÉRJ: Hülyéket beszélsz. A zsarukölyköket nem szokták elrabolni. Azok védett állatok.

RENDŐR: De kérem!

FELESÉG: A rendőr elvtárs...

FÉRJ: Nekem nem elvtársam. Még csak az hiányzik, hogy rendőrök legyenek az elvtársaim!

KISLÁNY: *Lefekszem... apa...*

RENDŐR: Így nem megyünk semmire. Ön két nappal ezelőtt hibát követett el.

KISLÁNY: *Hol a Marci mackóm?*

FÉRJ: Az nem volt hiba, hogy otthagytam abban az elátkozott házban! Más is így tett volna.

RENDŐR: Valószínűbb, hogy nem tett volna így. Amikor a kislányt rábízta az illetőre, már erősen alkonyodott, nem?

KISLÁNY: *Anyánál felejtettük.*

FÉRJ: Még nem erősen.

RENDŐR: De gondolhatta volna, hogy mire visszaér a kórházból, akkorra besötétedik.

KISLÁNY: *Fújja a kezemet a szél!*

FÉRJ: De még nem sötétedett be.

RENDŐR: Tehát jól látta az arcát annak a férfinak.

FÉRJ: Mondtam, hogy jól láttam. Pontosan leírtam maguknak, vagy nem?

FELESÉG: Egy kávé parancsol?

RENDŐR: Köszönöm, elfogadom. Ez már a negyedik.

FÉRJ: Ó, szegény jó rendőr bácsi, hát annyira unatkozik, hogy kénytelen kávéivásra adni a fejcskáját!

RENDŐR: Megjegyzem, több mint különös az ön viselkedése. Ön képtelen bennem nem a hülye rendőrt látni. Mintha én szándékosan járnék a nyakára.

FELESÉG: Ne törődjék vele! Nem látja, hogy ivott?

FÉRJ: Ivott az anyád segge, az ivott.

RENDŐR: Asszonyom, megenged egy személyesnek tűnő kérdést?

FELESÉG: Tessék!

RENDŐR: Önök jól élnek a férjével?

FÉRJ: Jótól kérdezi!

FELESÉG: Ha arra kíváncsi, nem vagyunk boldogok. Valahogy eltávolodtunk egymástól az idők folyamán. Más érdeklődési körünk van, engem nem érdekel az építészet, őt végképp nem a tanítás... meg hát, más problémák is vannak... ahogy az lenni szokott... gondolom.

FÉRJ: *Nézd, mekkora hegyek!*

RENDŐR: Tudom, hogy kellemetlen kérdést teszek fel, de jegyezzék meg,

én itt hivatalos minőségben beszélgetek önökkel, tehát a titoktartás engem is kötelez... szóval, vannak más partnerek is, úgy értem, szexuálisan, az önök életében?

FÉRJ: Na, ehhez aztán végképp semmi köze sincs!

RENDŐR: Jó, rendben van. Csak azt tudnám, mit akar ezzel az örökös támadóállással!

FÉRJ: *Majd látunk vitorlásokat.*

FELESÉG: Ha úgy gondolja, állandó partner, akkor a férjemnek – azt hiszem – nincs... olyanja.

RENDŐR: És önnek, asszonyom?

FELESÉG: Nekem... nekem igen. Nekem van.

KISLÁNY: *Apa, vegyünk fagyaltot!*

FÉRJ: Ez óriási. Nem elég, hogy kurva vagy, ezt még egy tanú jelenlétében kell megtudnom. Egy rendőr jelenlétében. Mondja, mekkora a szarvam? Kiférek velem még az ajtón?

KISLÁNY: *Apa, vegyünk nyalókat!*

RENDŐR: Tehát ön nem tudott a felesége házasságon kívüli kapcsolatáról?

FÉRJ: Nem tudtam. Gondolja, akkor még itt lennék? A gyerek se...

RENDŐR: Mi van a gyerekkel? Valamit akart mondani?

FÉRJ: Semmit.

KISLÁNY: *Apa, üljünk fel a körhintára!*

FELESÉG: Azt akarta mondani, hogy nem az övé.

FÉRJ: Fogd be a szád, te... te!

RENDŐR: Tehát, azt gondolja, nem az öné a gyerek?

FÉRJ: Nem tartozik magára.

RENDŐR: El sem tudja képzelni, milyen fontos mozzanat lehet ez a nyomozás szempontjából.

FÉRJ: El tudom képzelni. Tőlem miért nem kérdezi meg, hogy hányszor élünk családi életet az ágyban? Hogy szeretem-e a feleségemet, a gyerekeimet, szeretem-e a munkámat, vagy csak az italt szerettem? Apropos, nem iszik velem egy felest?

FÉRJ: *A kezedet látom...*

RENDŐR: Köszönöm, szolgálatban nem iszom.

FÉRJ: Na, ne játssza meg magát! Olyan rendőrrel én még nem találkoztam, aki ne ivott volna, ahogyan maga mondja – szolgálatban.

RENDŐR: Akkor szerencséje van, most találkozott.

FÉRJ: *Ahogy kinyúl...*

FÉRJ: Nem hagyhatnánk abba?

FÉRJ: *A sötét vízből felém...*

RENDŐR: De igen. Azért még valamit áruljon el nekem! Asszonyom, ez annyira indiszkrét...

FÉRJ: Csak maradjon! Nem fogok amiatt semmit letagadni, mert ő itt van.

FÉRJ: *Látom a kezedet!*

RENDŐR: Hát jó. Válaszoljon nekem arra a kérdésre, nem nőnél volt-e a gyerekekkel.

FÉRJ: Maga megőrült! A gyerekekkel? Egyébként is, minek gondol maga engem? Kérem, hová tűnt a beszélgetés elején megcsillogtatott híres eleganciája, tapintata?

RENDŐR: Én komolyan kérdeztem.

FÉRJ: És ha nőnél voltam? Akkor mi van? Nem ő rabolta el a gyereket.

KISLÁNY: *Apa, olyan szép a napocska!*

RENDŐR: Köszönöm, mára ennyi. Vizszontlátásra!

KISLÁNY: *Apa, én téged szeretlek – nagyon!*

FELESÉG: Ha megengedi, kikísérem.

RENDŐR: Köszönöm, ne fáradjon.

FÉRJ: *A kezedet, a kezed! Hát, mégsem vagy a gyerekeim? Anyádnak kapcsolatai vannak. De nem, te az enyém vagy, édes kicsim. Más az apád? Nekem teljesen mindegy. Ragaszkodom hozzád! Minden más hazugság. Elmegyünk innen, mi ketten, új életet kezdünk. Senki sem fog bennünket ismerni. Csak te meg én. És nem leszel olyan, mint az anyád. Ebben biztos vagyok. Megértted? Veszek neked szép ruhákat, kis kék cipőt... Jaj, de szépen élhettünk volna! Ha az az ember... Nem tudom földézni magamban az arcát. Iszonyatos! És az alakját sem. Nem látom, ahogy elindul veled befelé a házba. És téged sem látlak. Elfáradtam, kicsim, nagyon, nagyon elfáradtam. És rossz, hogy te nem az én gyerekeim vagy. De most már igen, most már mindörökre az maradsz. A kezedet látom...*

FELESÉG: Elhatároztad, hogy nem fogsz hozzám szólni?

FÉRJ: Nincs mit mondanom.

FÉRJ: *A vízből...*

FELESÉG: Gyűlölsz?

FÉRJ: Nem. Semmit sem érzek irántad.

FÉRJ: nyúlsz felém...

FELESÉG: De a gyerek a tiéd, ugye, tudod?

FÉRJ: Nem érdekel az sem, semmi sem érdekel.

FELESÉG: Nincs nekünk elég bajunk ezen kívül is?

KISLÁNY: Apa, fújja a kezemet a szél.

FÉRJ: Ki az? A férfi...

KISLÁNY: Hol a Marci mackóm? Anyánál?

FELESÉG: Fontos? Hát nem mindegy? Egyébként sem ismered. Nem a személyek a fontosak. Ha veled együtt lehetett volna élni...

FÉRJ: Nem lehetett, mert én egy állat vagyok. Mocskos, szarházi, kistílú állat.

KISLÁNY: Hol van anya?

FELESÉG: Ne így, kérlek! Méltóságtelesebben.

FÉRJ: Még ki is oktatsz, hogyan kell viselnem a szarvaimat?

FELESÉG: Én évek óta viselem, hogy te azt csinálsz a hátam mögött, amit nem szégyellsz. Szégyellsz? Nem hiszem, hogy van benned szégyenérzet.

KISLÁNY: Álmos vagyok.

FÉRJ: Szépen elszórakozunk mi itt, amíg a gyerek...

FELESÉG: Igen, a gyerek. Meddig tart hat még ez?

KISLÁNY: Apa, tehenek!

FÉRJ: Nem tudom, hogy meddig. Ne neved ki, és ne mondd, hogy szentimentális vagyok! De – szeretném újrakezdeni az életemet.

FELESÉG: Nem nevetlek ki. Hogyan képzeled? El akarsz menni?

FÉRJ: Épp az, hogy nem. Nem akarok elmenni. Itt akarok maradni – veled. Felejtsek el, ami történt! Kezdjük el előlről! Például te azt hinnéd... nem is hinnéd, hanem éreznéd, hogy én jó vagyok. Hogy nem ellenedre teszek mindent. Csak nekem se könnyű. Lehet, hogy örültt vagyok, de nem ellened vagyok az. Kezdjük újra, ketten.

KISLÁNY: Apa, szaladnak a villanypóznák... kettő, három, négy, tizenhat, tizenhárom.

FELESÉG: Miért ketten?

FÉRJ: Ágnes... nincs itt.

FELESÉG: De meg fogják találni. Nekünk hárman kell... ahogy mondod, újrakezdeni.

FÉRJ: Persze, hogy hárman. Félreértetted.

FELESÉG: Majd mindent megbeszélünk.

FÉRJ: De mikor beszélünk meg mindent? Most beszéljünk!

KISLÁNY: Apa, lehúzhatom az ablakot?

FELESÉG: Most nem tudok. Ilyen állapotban nem tudok ezekről beszélni. Nekem a gyerek kell! A gyerekem!

FÉRJ: A gyereked! Nekem meg te...

FÉRJ: Minden megvan. Hálózsák, alsónemű, sátor, tisztálkodószerek. Csak kitarson a benzín addig a házig. Megy apa, ne félj! Megyek hozzád Ágnes. Ott leszek nem messze tőled. Majd sokat beszélgetünk. Mesélek neked. Milyen mesét mondjak? Minden este mesélek, sok mesét, annyit, hogy nem is győződ hallgatni. Amennyit csak akarsz. Csak hallgass türelemmel! Énekelünk is együtt. Nagyon sok énekre megtanítalak. Neked jó hallásod van. És szeretsz is énekelni. Tábortűzet rakok, majd a tűz fényénél találkozunk. Olyan lesz, mint a kirándulás. Csak meg ne éged a kezed! A kezed... a kezed.

2. nap

RENDŐR: Le tudná írni nekem még egyszer azt az embert?

FÉRJ: Fáradt vagyok. Ma legalább ötödször kéri ugyanezt tőlem.

RENDŐR: Nem sok vesztegetni való időnk van. Ha akarja, tarthatunk szünetet.

FÉRJ: Nem, kezdjük!

KISLÁNY: Levetkőztetem a babámat. Segítesz?

RENDŐR: Úgy látom, bele fog ebbe hamarosan rázódni. Sajnos, a mi szakmánk ilyen. Mindent ötszázszor megvizsgálunk.

FÉRJ: Nem kell ragoznia! Megértettem elsőre is.

RENDŐR: Tehát?

FÉRJ: Idősebb embernek tűnt.

RENDŐR: Hol látta először?

KISLÁNY: Fel kell öltöztetnem a babát. Apa, segíts!

FÉRJ: A ház mögül jött elő azután, hogy nekimentem a kék Skodának.

RENDŐR: Pontosan emlékszik az arcára?
 FÉRJ: Azt már csak később láttam. Amikor közelebb jött a kapuhoz.
 RENDŐR: Meglepett volt?
 FÉRJ: Azt hiszem.
 RENDŐR: Ellenszenves, megnyerő?
 FÉRJ: Inkább megnyerő.
 RENDŐR: Mennyire volt idős?
FÉRJ: A földből kinyúl a kezed...
 FÉRJ: Nem túlságosan. Középkorú lehetett.
 RENDŐR: Ezt a felvetését mire alapozza?
 FÉRJ: Őszült a haja.
 RENDŐR: Feltűnően őszült?
 FÉRJ: Nem. De észrevehetően.
 RENDŐR: Vonásai?
KISLÁNY: Apa, kell menni holnap óvodába?
 FÉRJ: Nem tudom pontosan felidézni őket.
 RENDŐR: Szeme?
 FÉRJ: Úgy emlékszem, barna.
 RENDŐR: Ruházata?
 FÉRJ: Kockás zakó, apró kockás, fekete nadrág, fekete lakkcipő.
 RENDŐR: Milyen inget viselt?
FÉRJ: A kezed...
 FÉRJ: Nem emlékszem pontosan. Talán világos inget. Lehet, fehérét.
FÉRJ: ...kimaradt.
 RENDŐR: Nyakkendőt hordott?
 FÉRJ: Nem emlékszem. Talán nem.
FÉRJ: A kezed...
 RENDŐR: Mondott magának valamit?
 FÉRJ: Igen. Azt mondta: „Ezt jól megcsinálták.”
 RENDŐR: Aztán?
 FÉRJ: Mondtam neki, hogy nem én voltam a hibás. Kikanyarodtak a bekötőútról, én szabályosan jöttem nyolcvannal, beléjük mentem.
KISLÁNY: Mikor megyünk állatkertbe?
 RENDŐR: Ezt így mind elmondta neki?
 FÉRJ: El. Miért ne mondtam volna el?
FÉRJ: Hallgass már!
 RENDŐR: Három sérült és egy gyerek volt magukon kívül a helyszínen.
 FÉRJ: A sérültek nem szóltak közbe.
 RENDŐR: Fekete humor. Mit csinált a gyerek?
KISLÁNY: Most megyünk állatkertbe, apa?
 FÉRJ: Fogta a kezemet.
 RENDŐR: Miért nem vette fel a gyermeket?

FÉRJ: Fel kellett volna vennem?
 RENDŐR: Gondolom én. Félt a kicsi lány, nem?
FÉRJ: Fogd be a szád!
 FÉRJ: Akkor már nem. Nem is értette, mi történt vele.
 RENDŐR: Vele?
 FÉRJ: Úgy értem, velünk.
 RENDŐR: Értem. Azután?
 FÉRJ: Azután arra kértem azt a férfit, hogy hadd hagyjam nála a gyereket, amíg azokat a kórházba szállítom.
FÉRJ: Becsavarlak a pokrócba, hideg az éjszakai föld.
 RENDŐR: Honnan tudta, hogy erre a maga autóját még lehet használni? Teljesen összetört az eleje.
 FÉRJ: Valóban. De az ütközés után én megpróbáltam vele hátra tolatni, és sikerült.
 RENDŐR: Mit válaszolt a férfi?
 FÉRJ: Azt mondta, természetesen. Addig megvacsoráznak, amíg visszatérek.
 RENDŐR: Atyai gondoskodás.
 FÉRJ: Ha megengedi, most ez volt a fekete humor.
KISLÁNY: Nem megyek óvodába!
 RENDŐR: Bocsánat. Folytassa!
 FÉRJ: Kézen fogta Ágneszt, és elindultak a ház felé.
FÉRJ: Csönd legyen!
 RENDŐR: Álljon meg!
 FÉRJ: Tudom, tudom, hogy lehet az, hogy bement vele a gyerek – ezt akarja kérdezni, nem?
 RENDŐR: Valóban, hogy lehet? A gyerek csak ismerősökkel megy be kézen fogva idegen házba, olyanokkal, akiket ismer, akikben megbízik.
KISLÁNY: Felöltöztetem a babát.
 FÉRJ: Rendkívüli helyzet volt.
 RENDŐR: Ezt a gyerek, nem hiszem, hogy számításba veszi.
 FÉRJ: Én meg úgy gondolom.
KISLÁNY: Levetköztetem a babát.
 RENDŐR: Mondott valamit a gyerekeknek?
 FÉRJ: Elmagyaráztam, hogy el kell vinnem a bácsikat a kórházba, megértette, adott egy puszit.
 RENDŐR: Hova adta a puszit?
 FÉRJ: Az arcomra.

RENDŐR: Melyik oldalra?

FÉRJ: Nem mindegy? A bal oldalra.

KISLÁNY: *A babának pisilnie kell...*

RENDŐR: Felvette, vagy lehajolt hozzá?

FÉRJ: Lehajoltam hozzá.

RENDŐR: A gyerek kinek a kezét fogta akkor?

FÉRJ: Az enyémet. Nyilván.

RENDŐR: Magán milyen ruha volt?

FÉRJ: Látták, nem?

RENDŐR: Magától akarjuk hallani!

FÉRJ: Farmer, kockás vászoning, teniszcipő. A zoknim színére már nem emlékszem.

FÉRJ: *A földből kinyúl a kezed...*

RENDŐR: Tudja, hogy sérülteket nem szabad a helyszínről elszállítani?

FÉRJ: Tudom. Véreztek, teljesen elhagyott környéken történt az eset, mire én mentőket szereztem volna, valószínűleg nemcsak egy halt volna meg közülük, hanem mind a három.

FÉRJ: *Teli van...*

RENDŐR: A lánya hasonlított magára?

FÉRJ: Állítólag igen.

FÉRJ: *...a markod...*

RENDŐR: Írja le őt is.

FÉRJ: Fekete hajú, a szeme kékeszöld.

FÉRJ: *...földdel...*

RENDŐR: Mint magának.

FÉRJ: Mint nekem. Barna bőrű, korához képest fejlett, magas...

RENDŐR: Tud már beszélni?

KISLÁNY: *Levetkőztetem a...*

FÉRJ: Amennyit egy hároméves gyerek tud. Mondatokat formál, grammatikailag tévesen persze.

FÉRJ: *Kuss!*

RENDŐR: Mi volt az idegen férfi utolsó szava?

FÉRJ: Köszönt.

RENDŐR: Köszönt? Hiszen nem búcsúztak el egymástól, maga jelezte neki, hogy visszatér.

FÉRJ: Lehet, hogy így volt. Bocsásson meg, nagyon elfáradtam.

KISLÁNY: *Felöltöztetem a...*

RENDŐR: Jó, tartsunk szünetet. Azután kezdjük el újra – előlről.

FÉRJ: Van értelme ennyiszor ugyanazt?

RENDŐR: Csak maga érzi, hogy mindig ugyanazt mondja. Valójában minden elmondáskor vannak apró eltérések.

FÉRJ: *Fogd be a szád!*

FÉRJ: S maga ebből mire következtet?

KISLÁNY: *Anyához akarok menni...*

RENDŐR: Még nem tudom. De össze fogom rakni a cserepeket.

FÉRJ: Remélem, sikerül!

FÉRJ: *Kinyúl a föld alól a kezed...*

RENDŐR: Én is nagyon bízom benne, higgye el, különben nem fárasztanám.

FÉRJ: *Piros virágok, lila virágok, fölöttük fehér lepke kering. Meg akarod fogni, de hasra esel, a piros virágok, a lila virágok közé. Jól van, nem kell annyira a szívedre venni a dolgot, pattanj fel, aztán futás! Hallod ezeket a hatalmas durranásokat? A seregélyeket riogatják a szőlősgazdák. Milyen madár a seregély? Mint a többi. Furcsa, de én csak csapatostul láttam seregélyeket, külön-külön talán egyet sem. Szabad, persze, hogy szabad virágot tépni. Melyiket szeretnéd? A pirosat vagy a lilát? Lassan el kéne indulnunk, hamarosan sötétedik. És az éjszakai erdő félelmetes, képzeld, még apa is fél ilyenkor. Úgy bizony! Pedig apa erős, tudod, apa nagyon erős. Add a kezéd! Piros virágok, lila virágok...*

FELESEÉG: Úgy érzem, szétmegy a fejem.

FÉRJ: Próbáld meg uralkodni magadon! Meglátod, minden rendbe fog jönni.

FELESEÉG: De hová vihette az a férfi Ágneset?

FÉRJ: Lehet, hogy sürgősen el kellett mennie valahová.

FELESEÉG: Ha úgy lenne, akkor miért nem jelentkezett még mindig a gyerekekkel?

FÉRJ: *...a kezéd a föld alól...*

FÉRJ: Talán nem végezte el a dolgát, ami miatt sürgősen el kellett mennie.

FELESEÉG: Mondd, te ugratsz engem?

KISLÁNY: *Anyához akarok...*

FÉRJ: Nem, de próbáld megérteni, hogy képtelen vagyok állandóan erről beszélgetni veled.

FELESEÉG: Állandóan... még két nap sem telt el azóta. Te, gondoltál már arra, hogy az illető esetleg bűnöző?

FÉRJ: *Fogd be a szád!*

FÉRJ: Gondoltam.

KISLÁNY: *Felöltöztetem.*

FELESEÉG: Vagy perverz!

FÉRJ: Gondoltam.

FELESEÉG: Miért ne lehetne bűnöző?

FÉRJ: *Kuss!*

FÉRJ: Mert nem az! Világos? Befejeztem.

FELESÉG: Ne pattogj itt nekem, amikor Ágnes...

FÉRJ: Ágnes, Ágnes! De fontos lett hirtelen! Eddig meg máson se töprengtél, csak hogy megszabadulj a gyerektől. Lökjük a nagymamához, vigyázzon rá a szomszéd, vigyázzak rá én, amíg te utazgatsz, színházba meg moziba jársz, vagy a fene tudja, hová, hová császkálsz estelente.

FELESÉG: Csak nem vagy féltékeny?

KISLÁNY: *Levetkőztetem.*

FÉRJ: Rád? Soha.

FELESÉG: Akkor meg mit akaszt? Jögom van moziba, színházba járni, találkozni a barátnőimmal, a barátaimmal. Sajnálom, hogy neked ilyesmire nincs igényed.

FÉRJ: *Teli van földdel a markod...*

FÉRJ: Igényem az lenne, csak időm nincs.

FÉRJ: *Kinyúlik a földből a kezed.*

FELESÉG: Ez nem igaz. Te begubózdó alak vagy.

FÉRJ: Már az is baj, ha valaki családcentrikus?

KISLÁNY: *A babának pisilni kell!*

FELESÉG: Körmönfontan fogalmazol.

FÉRJ: Nekem a család a mindenem.

FELESÉG: És ezt épp most kell megtudnom! Remekül alakulnak a dolgok. Szóval én a te mindened vagyok!

KISLÁNY: *Levetkőztetem a babámat!*

FÉRJ: Gúnyolódsz? A gyereket sem szeretted igazán.

KISLÁNY: *Felöltöttem a babámat.*

FELESÉG: Igenis szeretem Ágnest. Azt hiszed, azzal, hogy lépten-nyomon bizonygatod neki, hogy mennyire szeretted, közelebb kerülsz hozzá? Tévedsz! A gyerek szeretetét nem lehet megvásárolni! Az én őszinteségemet értékeli. A te hízelgéseidet meg le sem szarja.

FÉRJ: *Csönd legyen!*

FÉRJ: Szemét dolgokat mondasz, de lehet, hogy igazad van.

FELESÉG: Jó, hogy beismered. Ennyi haszna legalább van az eltűnésének.

FÉRJ: *Beccsavarlak a pokrócba.*

FÉRJ: Ezzel mit akarsz mondani?

FELESÉG: Csak azt, hogy ezentúl okosabban próbálj bánni a gyerekekkel.

FÉRJ: *Hideg az éjszakai föld.*

FÉRJ: Ha majd megkerül.

FELESÉG: Ha majd megkerül. Főzök valamit ebédre?

FÉRJ: Köszönöm, én nem vagyok éhes.

KISLÁNY: *Most megyünk?*

FELESÉG: Tudod...

FÉRJ: Ne kezdj el most megint sírni! Inkább menj a konyhába, és főzz valamit magadnak!

FÉRJ: *Most.*

FELESÉG: Talán sírnom se szabad? Én mi lenne, ha egyszer te mennél a konyhába, és te főznél valamit?

KISLÁNY: *Mikor megyünk?*

FÉRJ: Neked?

FELESÉG: Én csak mondtam valamit...

FÉRJ: *Most.*

FÉRJ: Hogy a franc enné meg az egészet! Még most sem tudsz normálisan viselkedni.

FELESÉG: Persze, én nem tudok normálisan viselkedni! Én hülye vagyok, aki hol bög, hol kiabál, hol ebédet akar az urának főzni.

KISLÁNY: *Apa, mikor kell óvodába menni?*

FÉRJ: Ennyire azért nem gondoltam reménytelennek a helyzetünket.

FÉRJ: *Most.*

FELESÉG: Pedig ennyire reménytelen. Végre te magad is belátod, hova juttottunk. Akár abba is hagyhatnánk. Talán még nem késő.

FÉRJ: És Ágnes?

FELESÉG: Ágnes?

KISLÁNY: *Fel kell öltöztetnem a babát. Le kell vetkőztetnem a babát. Fel kell öltöztetnem a babát. Le kell vetkőztetnem a babát...*